



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16435/2024
04.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јанићије Јеремић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милош Станковић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 997/23 од 07.02.2024. године, у седници одржаној 04.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 997/23 од 07.02.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 997/23 од 07.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П 326/17 од 28.11.2022. године, ставом првим изреке, тужени (као једини наследник сада пок. ВВ) је обавезан да тужиоцу на име дуга исплати 2.000 евра са законском затезном каматом, у смислу одредбе члана 4. став 1. Закона о затезној камати и 4.000 канадских долара са законском затезном каматом, у смислу одредбе члана 4. став 2. Закона о затезној камати, све од 11.02.2015. године до исплате, а све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, док је одбијен тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио динарску протввредност досуђених износа и законске затезне камате до тражене динарске противвредности по најповољнијем курсу на дан исплате по ком пословне банке продају наведене валуте у време и месту испуњења обавезе. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 264.021,00 динара, док је одбијен захтев тужиоца преко досуђеног износа, за још 4.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 997/23 од 07.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као жалба туженог и потврђена првостепена пресуда

у обавезујућим деловима ставова првог и другог изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји и потреба новог тумачења права. О основаности тужбеног захтева, одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од правног схватања израженог у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари, а тиче се примене одредбе члана 212. Закона о наслеђивању. У конкретном случају ради се о парници ради исплате, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Тужени у ревизији није пружио доказ о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити, а ревизијом се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. Из наведеног разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 11.02.2015. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 2.000 евра и 4.000 канадских долара, све у динарској противвредности. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано и новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић